

Karácsonyi Hírlevél

A Budaörsi Református Egyházközség hírlevele 2005 Karácsonyán

“... Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból, hogy világítson azoknak, akik sötétségben s a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára.”

Lukács ev. 1:78-79.

Egy kedves, szorgalmas háziasszony mondta: „Mindig félek a szentestétől. Előtte lótás-futás, szaladgálás: ajándéktárgy-beszerzés, vásárlás, fenyőfa-keresés, válogatás, sütés-főzés. Szenteste fáradtan odasem a fa alá és próbálok együttörülni a gyerekekkel. Közben megjön a férjem is, nem merek ránézni, mert majd leesik a székről a kimerültségtől, de tartania kell magát a gyermekek miatt, és jó arcot kell mutatni a családnak. Mosolygunk, nevetünk is, de csak az arcunk ...”

Egyre többször hallhatunk hasonló kesernyés beszámolót családok karácsonyi ünnepéről. Pedig mi - mindennel próbáljuk ragyogóbbá tenni. Az utcákon az alkonyi órákban kigyúlnak a csillogóbbnál-csillogóbb karácsonyi díszek. S ha senkitől sem érkezne hozzánk jókívánság, a városban közlekedve újra és újra a szemünk elé kerül világító betűivel. Az üzletek, a középületek,

mind-mind ünnepi hangulatot árasztanak. Otthonainkban is meg-meggyújtjuk az adventi koszorú gyertyáit. Az ünnepi asztalnál is fellobban a gyertyafény. S mennyi fénylő dísz ékesíti a karácsonyfákat. S mégis hiányzik az ünnep fénye ... Mi a baj a mi karácsonyainkkal? Az, hogy elvesztettük a belső értelmét az egésznek. Nem tudjuk már, mit is jelent az, amikor odalépünk a karácsonyfa alá, amikor meggyújtjuk a gyertyákat. Az egészből kihullott a lényeg! Ajándékdoboz lett – ajándék nélkül. Bölcső – gyermek nélkül. Kihullott belőle az, akire éppen emlékeztetnie kellene a fenyőnek, a gyertyának, az ajándéknak: Jézus Krisztus. Az, aki “a felkelő fény a magasságból, hogy világítson azoknak, akik sötétségben s a halál árnyékában lakoznak, s hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára.”

Petőné Püski Ilona

Bizonyágtétel

“Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.” (Zsolt 32:8)

Istennek engedelmeskedni annyit jelent, hogy gyakorlatban csinálom egymás után azt, amit nekem mondott. Ezt megelőzi egy elvi döntés, ami az ember szívében születik. Az Úrra bízom sorsomat. De itt nem szabad megállni. El kell kezdeni megvalósítani, pontosan úgy, ahogy az Úr mondta. Az első lépés az, hogy leszámolunk régi életünkkel és kitisztítunk mindent az életünkből, ami az Isten előtt utálatos. Ez az, amit nekünk kell megtenni, hiszen Isten csak rajtunk keresztül tudja megtenni azt, amit velünk meg akar tenni. És szól nekünk, hogy dobjuk ki azokat az utálatos bálványokat. Dobjuk ki a szerencseköveket, a négylevelű lóheréket, hogy ne tulajdonítsunk többé hatalmat életelen dolgoknak. Hiszen nem a négylevelű lóherétől van szerencsénk, hanem mert Isten adja, és nem a féldrágakövektől gyógyulunk meg vagy lesz több fizetésünk, hanem mert Jézus meghalt értünk a kereszten, és ha ezt felismerjük, már nincs is többé szükségünk a féldrágakövekre, hiszen a betegségeinket általában lelki problémák okozzák, melyeket mind lábai elé tehetünk le, és ő megsza-badít tőlük.

És mi lehet az életünkben bálvány? Bárki vagy bármi lehet bálvánnyá egy ember életében, akinek vagy aminek nagy jelentőséget tulajdonítunk, esetleg vallásos tiszteletet, és az észrevétlenül odanő Isten mellé. Már tőle függünk, kiszolgáltatottá válunk, uralkodik az életünkön, hódolunk neki. Már tőle várjuk a segítséget, úgy ahogy azt Isten-nel kellene megbeszelnünk.

A Biblia azt mondja, hogy a bálványoknak 4 fő gyökerük van:

Az 1. gyökér tehát ami Isten előtt utálatos a mi életünkben, mindaz, ami beletűkzök

az ő parancsaiba. Ami hazugság, ami szeretetlenség, minden önzés, minden hiúság, gyűlölködés, haragtartás, veszekedés, minden, ami nem Isten igaz tisztelete. Ahogyan megszegjük a hetedik napnak megszentelését, ahogyan nyafogó városias módon vagy durva trágár módon Isten szent nevét emlegetjük. Ez mind utálatos Isten előtt.

A 2. gyökér: minden szenvedély, amikor függővé válik az ember valamtól. Például a gyűjtőszendvedély is lehet az. Tudom, hogy árt, mégis az parancsol.

Háziasszonyok tisztaságszeretete is lehet az, amikor a lakás és a tisztaság lesz a bálvány. Amikor mi vagyunk a lakásért és nem a lakás értünk.

Bálvánnyá nőhet a sport, a focirajongás, a TV nézés. Hatalma alatt tarthat bennünket. Isten Szentlelke teheti világossá mindannyiunk számára, hogy mi minden válhat fontosabbá mint Ő.

A 3. gyökér sokkal veszélyesebb: amikor valaki más szellemi erőktől kér és remél segítséget. Amulettek, kabalák, szokások, horoszkóp, kártya és még sok más tárgy, szertartás, személy, aki és ami bálvánnyá válik. Ez különösen veszélyes, mert az Ördöggel hozza kapcsolatba az embert, akár tudja, akár nem.

A 4. gyökér: amikor mi magunk válunk bálvánnyá a saját életünkben. Amikor valaki kijelenti, hogy a magam ura akarok lenni, és senki ne szóljon bele a dolgaimba. Aki könnyen sértődik, aki nagyon érzékeny, nagyon tudja magát sajnálni, aki haragtartó, bosszúvágyó, az önmagát bálványként imádja. Közben pedig tele van élete erőtlenséggel, hitványsággal, bukással, szégyennel.

Isten addig nem használ senkit a maga

szent és tiszta harcaiban, amíg a bálványdöntögetéshez hozzá nem kezd. Ezeket kell kiirtanunk az életünkéből!

Mit jelent ez számunkra? Azt jelenti, hogy megvallani a bűnt. Először magamnak valom be, hogy ilyen meg olyan vagyok, majd Isten elé viszem, és elsorolom a bűneimet. Rábízhatom Istenre, hogy Ő mikor mit tart fontosnak, majd Ő megmutatja. Aki ezt kéri tőle segítségül és kész hozzálátni, hogy hangosan kimondja, megvallja bűneit és kéri rá Isten bocsánatát, azt Ő szépen föltisztítja, az egész múltját, és egyszeriben alkalmassá válik arra, hogy győzelmes munkákban

használjon. És amikor bűneinket, bálványainkat odavisszük Istenhez, megtapasztalhatjuk, hogy semmit sem veszítünk, hanem mérhetetlenül sokat kapunk ajándékba, legfőképpen a Vele való közösséget.

Kérem az Urat, mutassa meg nekem mit kell még kidobnom a lakásból, a szívemből, miért kell még bocsánatot kérnem. Kérem az erőt, a bátorságot, hogy halogatás nélkül megtegyem amit kér. Kívánom mindenkinek, hogy folytassa az Úr győzelmes munkáját az életünkben.

Tamás Fruzsina

(Felnőtt konfirmáció, 2005. október 9.)

Kérdések az ünnephez

„Ti vagytok a világ világossága.” (Mt 5:14)

Sokat gondolkodtam azon, hogy miről is kellene írnom a megígért újságcikkemet. Mivel semmi ötletem nem volt, megkérdeztem néhány ismerősömet, hogy ők miről írnának egy karácsonyi hírlevélbe. Egyikük érdekes feleletet adott: azt mondta, mindegy, csak ne a karácsonyról szóljon, mert abból ilyenkor elege van az embereknek. Ez a gondolat megragadt bennem – vajon miről van elege ilyenkor mindenkinek? Miért nem szeretik az emberek az ünnepet?

A napokban hallottam egy áhítatot. Aki tartotta, azt mondta, hogy ő 74 éve nem unta meg hallgatni a karácsonyi történetet. Azt hiszem, ez lenne az ideális – soha meg nem unni az ünnepet. Mégis, mi lehet az, ami ennyire kiborítja az embereket? Elvész az ünnepben az ünnep. A világ nem is tudja, mi történt karácsonykor. A szeretet ünnepe, vagy az ajándékozásé, az mindegy, nem is érdekes. A lényeg az ajándékon van. A kisebb gyerekek talán azt hiszik, hogy a Jézuska hozta, de közben nem teszik föl a kérdést, hogy vajon ki is az a Jézuska? Ha mégis megkérdezik, tudnak-e nekik válaszolni a szülők? És vajon mi, akik magun-

kat Krisztus követőinek valljuk, nem tévesztjük-e össze a Megváltó születését az ajándékozás ünnepével? Vajon mi nem rohangálunk-e egyik boltból a másikba megfélelő ajándékot keresve szeretteinknek? Ha mi ebben hasonulunk a világhoz, ki fogja elmondani nekik, hogy az élet értékesebb a sokezer forintnyi ajándéknál? Kire nézve gondolkodnak majd el, hogy ki is az a Jézus, és mit jelent az, hogy Megváltó?

Testvéreim, legyen ez a karácsony a Fiú születése napja számunkra, nézzünk fel a legnagyobb Ajándékra, és adjuk át Neki az ünnepet, hogy valóban áldott és szeretetteljes karácsonyunk lehessen. Ne rejtjük véka alá keresztyénségünket, hiszen jól ismerjük az Igét: “Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:14-16)

Toth Emese

Vízitúra a Bodrogon - Kérjétek és adatik nektek

„... keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.” (Mt 6:33)

Az idei kenutábornak a “Ha ketten vagy hárman összegyűltök a nevemben” és a “Kérjétek és adatik” kezdetű igék lehettek volna a mottói.

Sárospatakról indultunk, a református gimnázium csónakházából kölcsönzött kenunkkal. Ebben az évben Budaörsöt hárman képviseltük; Emese, Balázs és én. Első nap a kilences számú csónakkal vágunk neki az útnak. Békésen eveztünk lefelé, Emese volt a kormányos; csak a hullámok csapkodtak néha túl közel hozzánk, mintha a hajónk mélyebb fekvésűnek tűnt volna a többinél. Balázs el is mesélt egy viccet, amiben két rendőr vízibicikli-kölcsönzőt üzemeltet. Ülnek kinn a parton, azt mondja az egyik a másiknak: “Te, figyelj, szólni kéne a kilencesnek, hogy jöjjön ki, már több, mint két órája benn vannak.” Mire a másik: “De nekünk csak nyolc vízibiciklik van!” “Hatos, hatos, csak nincs valami baj?!”

Az egyik kikötésnél aztán kiderült, hogy nem optikai csalódás volt. Miközben húztuk ki a csónakokat a partra, arra lettünk figyelmesek, hogy kilencesként vonszolva az orrából szép ütemes lüktetéssel spriccel a víz. Tudomásul vettük, hogy így áll a helyzet, és az út hátralevő részén sorsunkba beletörödvé rendíthetetlenül mertük belőle szivaccsal a vizet. Következő táborhelyünkre megérkezve azért ezek után lehetőség szerint otthon hagytuk kis kalandozásaink során, miután csomagok nélkül kevesebb kenuban is elfértünk.

Ahogy teltek a napok és a kis csapat egyre jobban összekovácsolódott, úgy lettek a kiruccanásaink is mind vidámabbak és zajosabbak: egy-egy ilyen út “kalóztámadásoktól” sem volt mentes. Isten is hagyta, hadd érezzük jól magunkat, mert bár az egész nyár kicsit hűvöske volt, arra a hétre

adott nekünk rekkenő hőséget dögivel.

Az egyik délutánunk így például arról szólt, hogy egy stégről ugráltunk a vízbe, minden lehetséges figurát és felállást kipróbálva. A hangulat tetőfokára hágott, és visszafele néhányan kitalálták, hogy borulósat játszanak. Ez valószínűleg minden vízitúra állandó programja, mert jó móka, a kenu pedig nem tud elsüllyedni, a légtartályok fent tartják. Meg is történt a hadművelet, kikötés előtt, de még benn, a folyó közepén. Jól sikerült, mindenki röhögött. Mind támadók, mind áldozatok felszabadultan ugráltak a csónak tetején, amíg az el nem tűnt a víz színe alatt. Balázs ugyan egy ideje már kiabált nekik a partról, miután realizálta, hogy ez nem a 6-os, hanem a 9-es, hogy gyerekek, ez el fog süllyedni, aztán a napi élmények között az esti táborútnél ki is emelte azt a látványt, amit Szűcs Peti, az egyik főkolompós arca nyújtott, mikor rádöbrent, hogy a kenu nem azért van a víz alatt, mert Bandi rajta áll, hanem már húzza le a mélység. Nem volt mit tenni, elsüllyedt.

Hirtelen nagy csend borult a táborra.

Sándor, a táborvezető elvonult egyedül egy kenuval, és fel-alá evezett, gondoltuk, most biztos levezeti az idegességét. De mikor kijött, higgadt volt, és nem látszott rajta harag. Felhívta a csónakházban Imrét, akitől a kenukat kölcsönöztük, és előadta a dolgok állását. Ő sem úgy reagált, ahogy vártam volna. Kijelentette, hogy még semmi sincs veszve, kölcsön kell kérni egy vasmacskát a faluból, és ismerve a Bodrog medrét és jelenlegi sodrását ettől eddig kell cikkcakkban haladva konzekvensen végigkutatni. Közben Emesével és Andival, akik azóta teológusok, leültünk imádkozni, valahogy ilyenformán: “Kérünk, Atyánk, bocsásd meg a hülyeségünket, és engedd, hogy megtaláljuk

a kenut ... mindazáltal legyen meg a Te akaratod ...”

A másnapi programot a kupaktanács úgy módosította, hogy csak azok mennek a Zsaró nevű holtágba, akik még nem voltak, és a “veterán” túrázók otthon maradnak gályázni.

A Zsaró gyönyörű volt, mint egy angolkert, de különösen nagy volt a forróság aznap. A nyílt vízben meg annál elviselhetlenebb volt.

A mentőexpedíció tagjai késő délutánig folytatták a keresést, meg-meglankadó lelkesedéssel, miután közben annyiszor felcsillant a remény, hogy végre megvan a kenu – de csak egy meszeszsákot, vagy máskor tengeralattjárót© húztak ki. Mi ekkor érkezünk haza a kirándulásból. Megtört kis csapat fogadott minket. Én legalábbis bevettem.

Mert a kilenceske koszosan, fejfel lefele pihent – immár a parton.

Érkezésünk előtt nem sokkal bukkantak rá. Háromszor zökkent le róla a vasmacska, mindig egy üléssel odébb csúszott, végül utolsó esélyként a végében stabilan megakadt. Közben a fél társaság kiment, hogy végre egyen, mondván, hogy eddig már annyi mindent kifogtunk, megvár ez is. Így például Emese őrizte benn egy darabig.

Két kenuval eveztek nyolcan, hogy a vízzel teli csónakot fel tudják hozni.

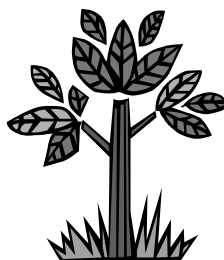
Az aznapi élménybeszámolókból gyakran szerepelt a kilenceske felbukkanó kicsi piros orra.

Az esti csendesség után el kellett mondanom Emesének, hogy én tudtam, hogy megszerz a kenu. Ő is – mondta. Csak azt bántam, hogy ezt nem mertem így kimondani előtte.

Nem győztük megköszönni Istennek mindazt a kegyelmét, amit aznap árasztott ránk – nemcsak azt, hogy nem kellett kifizetnünk a kenut, hanem, hogy megmutatta: AKI KÉR, AZ KAP, és az ő ígéreteiben úgy reménykedhetünk, hogy bizonyosak lehetünk abban: Ő azt már el is végezte.

Merjük vállalni ezt a hitünket, és nagy csodákban lesz részünk!

Gönczi Anna

Ady Endre: Karácsony (részlet)

Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének,
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.

Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumba
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

A templomba
Hosszú sorba
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.

Mintha itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme sugna, szállna,
Az én kedves kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

Teremtés vagy evolúció?

Genezis tábor 2005

„Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.” (1Móz 1:1)

Egyik szegedi testvérem küldte a meghívót még májusban. Némi gondolkodás után jelentkeztem, gondoltam, éppen belefér a nyári szabadságomba. Aztán persze elővett az aggodalom: mi lesz, ha semmit sem fogok érteni? Elvégre én nem vagyok természettudós, sőt, igen távol áll tőlem az efféle tudomány... Viszont a bibliai teremtéstörténet jó lenne mélyebben tanulmányozni, meg talán lelki feltöltődést is jelent majd, meg találkozhatok testvérekkel (éppenséggel senkit sem ismertem a résztvevők közül személyesen).

Ilyen és ehhez hasonló gondolatokkal indultam el július 18-án Pécelre, a Protestáns Teremtéskutató Kör által első ízben megszervezett Genezis Táborba. Amit utólag elmondhatok: sok áldást adott az a hét. Kicsit közelebb került hozzám a természettudomány néhány területe, tényleg megismertem testvéreket, és az Ige ismeretében is növekedtem. Sok fontos kérdésre választ kaptam.

Korábban én is abban a kissé skizofrén helyzetben éltem, amibe manapság sok igaz keresztyén belekényszerül. A “világnézetileg semleges” állami és – sajnos – az egyházi iskolák nagy részében is azt tanítják, hogy az evolúció, vagyis a világ és az élet fokozatos, lassú kifejlődése tudományosan bizonyított tény, a bibliai teremtéstörténet pedig nem több, mint a zsidó nép eredetmítosza. Valamiért “elfelejtik” közölni a tanulmányokkal, hogy az evolúció nem más, mint egy elmélet. Ráadásul olyan elmélet, ami tele van gyenge pontokkal ...

Mivel azonban – mint említettem – az oktatás ezt a meglehetősen ingatag elméletet megfellebbezhetetlen igazságként kezeli, a keresztyén ember idővel választás elé kerül: ha nem akarja, hogy “felvilágosult” ismerősei tudatlannak tekintsék, el kell ismernie,

hogy ha volt is egyáltalán teremtés, azt Isten az evolúció által vitte végbe, csak hát ugye Mózesnek ezt még nem lehetett megmagyarázni, mert nem értette volna. (Mintha bizony az ókorban nem lettek volna evolucionista tudósok. Pedig voltak. Görögországban és Babilonban is). Másfelől viszont az igehirdetéseket többnyire úgy hall a teremtésről, a bűnesetről és az özönvízről, mint valóságos történelmi eseményekről. Így tehát emberünk mást hisz a templomban, és megint mást a világban.

Különböbben persze ez csak akkor zavaró, ha a Bibliára mint Isten Szavára tekintünk. A Szentírás egyáltalán nem igazolja azokat a modern és sajnos evangéliumi körökben is népszerű teológiai elméleteket, melyek szerint az ember az állatvilágból származik, és Isten fejlődésének bizonyos pontján adott neki lelket. Akár egyszerre több csoportnak is. Csakhogy ez esetben nincs se bűneset, se Paradicsomból kiűzetés – lehet gyártani az elképzeléseket arról, miért nem tökéletes az emberiség, és hogyan válhatna azzá.

Ezzel szemben a Biblia egyértelműen fogalmaz: Isten az emberiséget egy vérből, saját képére és hasonlatosságára teremtette. Arra rendeltettünk, hogy Őt képviseljük a Földön. Az első emberpár azonban engedett a kísértésnek, és kiszakította magát az Istennek való közösségből – világunk jelenlegi állapotja ennek egyenes következménye. Az pedig a kegyelem, hogy Isten ennek ellenére sem hagyott el bennünket – elküldte Fiát, Jézus Krisztust, aki által bárki újra közösségbe kerülhet Teremtőjével.

És ezen a ponton bizony fel kell tenni néhány kérdést: min alapszik a hitünk? Mi a Szentírás? Isten Igéje – vagy emberi bizonyosságtétel? Mi a teremtéstörténet? Isteni kijelentés – vagy zsidó mítosz? Mit tud mon-

dani a modern természettudomány a világról, és hol vannak a határai? Hiszen nagyon sokan mintha a tudományos elméleteket tartanánk abszolút, bizonyított igazságnak, és nem a Bibliában kapott kijelentést. Megint elfelejtünk egy fontos dolgot: a természettudomány eredményeit újra meg újra felülírják, pontosítják, miközben a Biblia több ezer éve változatlan maradt.

Természetesen a teremtéstörténet nem krónika jellegű leírás, hiszen Istene kívül senki sem volt ott, amikor az Ő szavára előállt a teremtett világ. De fontos látnunk, hogy a "félvilágosultak" sem tudnak többet (sőt ...) a világegyetem keletkezéséről. Tudományos tények, kísérleti eredmények vannak, de ezek értelmezése nagyban függ a szemlélő világnézetétől. Érveket és ellenérveket bőven le-

het gyűjteni mindkét elmélet mellett és ellen. Nekünk, keresztyéneknek döntő tényező a bibliai kijelentés, az evolucionistáknak pedig az, hogy nem akarnak hinni Istenben. Ezért aztán inkább tudományos kategóriává teszik a szerencsét és a véletlent (és ez sajnos nem vicc, ismeretterjesztő filmekben is gyakran elmondják komoly professzorok ...), csak ne kelljen hinni a tervezésben, mert akkor van személyes Tervező is, aki egyszersmind Teremtő Isten. És ez esetben nem lehetünk teljesen autonóm lények, amilyennek látni szeretnénk magunkat. Felelősséggel tartozunk Neki, az életünk is az Ő kezében van, nem a magunkéban. Amit pedig csak az tud értékelni, aki Jézusnál van, és így újra közösségben az Atyával.

Király Gábor

Bibliakör

"Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által." (Róma 10:17)

A prédikációkat hallgatva számtalan gondolat fogalmazódott meg bennem, és sokszor érzem úgy, hogy jó lenne ezekről beszélgetni valakivel. Szerencsére gyülekezetünk több alkalmat is biztosít, amikor összegyülekezünk, hogy közösen imádkozzunk, erősítsük egymás hitét, és tanulmányozzuk Isten igéjét.

A bibliakörben eltöltött két évem alatt változatos témákat dolgoztunk fel. Ezek között helyet kaptak nagyobb lélegzetű témák, amikor egy adott szent iratot tanulmányoztunk át alaposan. Feldolgoztuk János apostol leveleit és Dániel könyvét. Máskor rövidebb témákba vágunk bele, beszélgettünk pl. a Tízparancsolatról, elmondtuk és meghallgattuk egymás véleményét arról, hogyan élhetünk ma Istennek tetsző életet, amely mentes a gyl-kosságtól és a paráznaságtól.

Nem riadunk vissza a nehezebb eledeltől sem, 1 hónapig beszélgettünk üdvösségünk és Isten eleve elrendelésének kapcsolatáról. De beszélgettünk arról is, mit tartogat még nekünk Isten a jövőben.

Olykor vitákat kiváltó témák kerülnek na-

pirendre. Ilyen volt az, amikor a keresztyén-ség és a természettudományok kapcsolatáról beszélgettünk.

Jelenleg gyülekezetünk, felekezetünk, sőt az egész keresztyénség problémáiról beszélgettünk K. Douglass: Új reformáció c. könyve alapján, legutóbb a lelkipásztori hivatást definiáltuk újra, amely még lelkipásztoraink érdeklődését is felkeltette, és mindhárman elmondták véleményüket.

A péntek esténként 19:00-kor kezdődő alkalmaink oldott hangulatban telnek el, nincs tabu téma, minden felvetődő kérdést, gondolatot meghallgatunk és igyekszünk azokra választ adni Isten segítségével, és még az esetenként felmerülő személyes problémákban is próbálunk egymásnak segíteni, amit időnként tea és aprósütemény tesz könnyebbé.

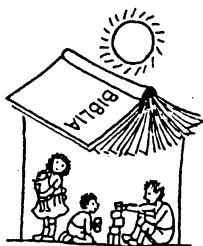
Szeretettel várunk minden érdeklődőt péntek este 19:00-21:00 között közös bibliatanulmányozásainkra!

Sütő János

Ünnepi gyülekezeti alkalmak

december 19-23.	18:00	Bűnbánati istentiszteletek
december 24.	15:30	Családi karácsony
december 25. Karácsony 1. napja	10:00	Istentisztelet, Úrvacsora
december 26.	Karácsony 2. napja	10:00
Istentisztelet, Úrvacsora		
december 31.	18:00	Évzáró istentisztelet
január 1.	10:00	Évnyitó istentisztelet

Iskolai hittanórák

Illyés Gimnázium	Péntek 7:30 találkozás az aulában
Herman O. Ált. Iskola	Hétfő 13:50 II.em. 205.
Kesjár Cs. Ált. Iskola	Kedd 14:00 aula (5-8. oszt.) Péntek 12:55 aula (1-4. oszt.)
Esze T. u-i Ált. Iskola Rózsa u-i Ált. Iskola	Csütörtök 12:45 (1. o.); 13:45 (2-4. o.) Szerda 13:45 találkozás az aulában
Bleyer J. Ált. Iskola	Kedd 13:00 06. terem
Mindszenty J. Ált. Iskola	Órarend szerint, délelőtt

Állandó gyülekezeti alkalmak

Hétfő		18:00	Istentisztelet
Kedd	(2 hetente)	10:00	Istentisztelet (Kamaraerdei
Óregotthon)			
Szerda	9:00		Nyugdíjas délelőtt
	18:15		Felnőtt konfirmációi előkészítő
(minden hónap 2. szerdáján)	20:00		Anyukák köre
Csütörtök	18:00		Bibliáóra, Imaközösség
Péntek (2 hetente)	10:00		Istentisztelet (Rupphegyi Idősek Otthona)
	17:00		Gyermek konfirmációi előkészítő
	18:00		Ifjúsági bibliáóra (tizenévesek)
	19:00		Bibliakör
Szombat	10:00		Gyermek énekkar

Gyülekezetünket a Pro Ecclesia Budaörs Alapítvány is támogatja.

Az Alapítvány kuratóriuma ezúton is köszöni a közvetlen támogatásokat és az 1%-ok felajánlásából befolyt adományokat. Kérjük támogassa Ön is gyülekezetünk épülését, szépülését.

Az alapítvány számlaszáma: 11742173-20011765; adószáma: 19182315-1-13.

Budaörsi Református Egyházközség
2040 Budaörs, Clementis L. u. 5. Tel/fax: (23) 415 205

Internet: <http://budaors.ref.hu>
e-mail: gyulekezet@budaors.ref.hu